

Jaume II (Finke, *Acta Ar.* I, 347); 1359: *Limiana*. Santa Maria de *Limiana* (*Liviana* err. tip.): *CoDoACA* XIII, 160, 78); 1400: B.Todó de *Limignana*. Més tard, des de llavors, ja apareix fixat en la forma moderna *Llimiana* o *Limiana*.

També esdevingué NP. Amb aquest caràcter, ultra la forma moderna, també trobem l'arcaica: Na *Liminyana* a Mall., 1313-37 (*BABL* XII, 526); 1443: Pere *Leminyana*, sastre de Ares (Cpb. Milian, de Morella, P^o55v^o); *Lliminyana* cogn. a Llesp, *BDLC* XII, 189.

ETIM. Evidentment un de tants NLL en -ANA, formats amb un NP romà en derivat adjectiu femení, concordant amb *VILLA* (sobrentès): concretament *LIMINIVS* (doc. en Holder II, 226); com veu també Aebischer (*Top.* 101); no és estrany que no el registri Schulze, puix que en el fons no era més que un adjectiu derivat de nom comú (el llatí *līmen*, -*nis* 'llindar; entrada, porta de casa, i fins, metonímicament, 'morada, llar, casa'; mentre que registra altres NPP de la mateixa família, com *Limentina*, *Lemonius*, etc. (dels quals hi ha també derivats occitans en -ANUM, -ACUM, etc. en Skok § 173).

D'ací normalment, segons fonètica, la forma antiga tan predominant, amb -*y*- (grafies *Liminnana*, -*niana*, -*ngana*, -*gnana*); com que hi alternen *Lim-* amb *Lem-*, en part hi degué haver metàtesi vocàlica -*i-e* > *e-i*, en part simplement -*ni-* > *iy-* ajudant la palatal *y* i la posició pretònica, a consolidar la *i* de la forma -*iny-*.

Ja no és tan simple ni inequívoca l'explicació del resultat modern *Llimiana*: en tot cas s'ha de comprendre per un fenomen de tipus haplògic: *im-iy-an* reduïts a *im-i-an*; però també és versemblant que ja hi hagués una simple hapologia *LIM(IN)IANA* > *LIMIANA* en la fase romànica primitiva; coexistint amb la forma plena, per ventura ja des del ll.vg.; car observem que la forma sense *y* ja apareix un cop en el S. X, dos en el XIII i dos en el XIV, i des de llavors es generalitzà: és de creure, doncs, que des de molt antic, la gent de parlar rústic usaria la forma vulgar alterada, mentre els més distingits es mantenien fidels a la més correcta. Fets diferents, però no inconnexos, en l'art. *Linyola*.

En apèndix tractem d'un altre NL català, de forma semblant, que és probable que, en definitiva, vingués del mateix ètimon; si bé amb evolució diferent.

LA MIANA, llogaret de la baixa Garrotxa, avui formant, amb altres, el mun. de *La Parròquia de Besalú* (també anomenat *Sant Ferriol* ara elevat a nom oficial). És 5 k. OSO. de Besalú, al fons de la vall que baixa a l'E. des del cim de la serra de St. Julià del Mont.

PRON. *lə miãna* a Mieres i a Montagut, Casac. (1920); jo també ho he oït sempre amb article, *lə miãna*: a St. Julià del M., 1934, i en les enq. de

1958 en els pobles circumdants, i a La Miana mateix: (XXI, 51, 54). També *La Miana* en tots els escrits (*GGC*, nomenclàtors, etc.). Alsius, p. 154: «*La Miana* o *Minyana*».

5 *MENCIONS ANT.* 1245: *Miniana* (*Esp.Sagr.* XLIV, 270); 1255: «A. de *Miniana* emporitanus *archilevita*» (Vill., *Vi.Li.* XIII, 321.5); 1359: *Samiyana*; «parroquia de *Samiana* --- castell de *Samiana*» (*CoDoACA* XII, 99, 108); 1362: «Par. St. Michaelis de *Miniana*» en el 10 *Libre Verd* (Alsius, 124); 1691: «Sti. Michaelis de *La Minyana*» sinodals de la diòcesi de Girona (Monsalv. XVII, 250). I fins avui conegut com variant.

Aebischer (*Top.* 154), tan cec per a les formes de la llengua viva com obedient a les dels escribes antics, opina que ve de *MINIVS* NP (realment registrat en llatí) (Schulze, 361, 426), però sense descendents en la topo. occitana (Skok només un parell de *Miniana* o *Minay* en el N. de França Aube, Illet-V.: Kaspers).

Però seria inexplicable l'ús quasi constant amb *Lam-* des dels documents més antics (o *Sam-* disfressat l'article *La-* en *Sa-*). Noms com *Siurana*, *Ronçana*, *Provençana*, *Vallirana* o *Llimiana*, no s'han usat mai amb article (mai de la vida); en el fons les dues cites de *Samiana* de l'a. 1359, no fan sinó refermar-ho, perquè és el temps en què la gent vulgar preferia (o mantenia encara) l'ús de l'article arcaic *sa* = *la*; en realitat, doncs, també aquestes dades són equivalents a *La-Mi(n)iana* de les formes modernes. Però en definitiva aquí es produí una deglutinació de *Lami(ny)ana* *LIMINIANA*, per haver estat presa la síl·laba *La-* com si fos un article. En les altres podia haver-hi *La-* per la llatinització dels escribes. En un mot, aquí tenim un mer duplicat del precedent *LIMINIANA* / *Leminyana* / *Llimiana*, per més que en part s'hi hagi produït una haplogia tal com en *Llimiana*, que hi ha eliminat -*ny-*.

LLIMOIS, Solana dels ~

Nom d'una partida del terme de Sant Julià de Lòria (Andorra). Origen incert. Potser de *llimoses, que podria ser el nom d'algun bolet semblant a la llengua: *llimoies*, per la pèrdua de la -*s*- com en els col·lectius en -*osa* de les comarques del Nordoest: veg. els arts. *Bedoga*, *Argentues*, etc.

Llimpa i *Llimpí* (o *Llem-*) vol. I, 181, cf. art. *Llèmpu* (supra) *Llinars*, *Llinares*, V. *Lli* *Llinàritx* vol. I, 181 *Llinasseria*, *Llinasset*, V. *Lli* i cf. *Llinàritx*

LLINDARS

Poble del mun. de Sant Pere del Arquells (Segarra).